

Ausencias

Curadoria de Marta Nin i Camps

Recordo encara l'impacte que em va produir llegir per primera vegada la proposta de Gustavo Germano; un fotògraf argentí establert a Barcelona, a qui no coneixia. Amb prou feines tres folis. Una idea edificada sobre un concepte bell i simple. Net. Sense artefactes, ni intencionalitats efectistes. Contudent en la seva perfecta senzillesa. Gustavo Germano no va necessitar un *book* de fotos per convèncer-me. La seva proposta: enfrontar-se al dolor a través de l'intangible. Per situar fotogràficament a qui ja no hi és. Sense artificis. Aquí estava la virtut de l'art com a canal de canvi, d'emoció, de rebel·lia, de militància envers el record.

Quan al cap d'alguns mesos Germano va tornar de la província argentina d'Entre Ríos amb les primeres proves, el dolor aliè em va tancar en aigua els ulls. La sensació va durar segons. Curiós, vaig pensar. Jo ja estava preparada pel que anava a veure. O potser no? Són només dues fotografies ajuntades en una mateixa pàgina. Dos homes joves salten. Un home canós salta. El mateix camp. El mateix verd.

Absències.

Aquesta exposició commou, remou, provoca, fereix profund, sintonitza amb el públic en una freqüència universal. Emociona. Aquest és el seu encert. El seu magnífic potencial. *Ausencias* no deixa ningú indiferent. És impossible. Les fotografies, les seves similituds i diferències, aconseguen arrencar del visitant una vegada i una altra, un tros de silenci, de temps suspès, d'interior.

"Perquè una institució com a Casa Amèrica Catalunya aposta per una exposició tan política?". La pregunta de la periodista em va retenir durant uns segons. Sí, és clar, *Ausencias* és una exposició política. Fins i tot *tan política*. Però aquesta no és la seva carta de presentació, ni tampoc el pòsit que deixa quan abandones la sala. *Ausencias* és

sobretot una exposició ciutadana o millor, una exposició de ciutadans que s'exposen. Esposes, germans, cunyades, filles, mares, amics. Ciutadans i ciutadanes que un dia van viure l'infern de la violència que va exercir contra ells el govern del seu propi país. Ciutadanes i ciutadans que amb la seva actitud còmplice i militant diuen:estic aquí perquè vegis qui no hi és, practico el record perquè el silenci no guanyi la partida, per això m'exposo i em deixo fotografiar.

Ausencias treballa amb un material sensible: la fotografia que immortalitza el quotidià, el petit, el propi. Per això convenç de manera tan aclaparadora. Perquè si alguna cosa ha aconseguit Gustavo Germano amb la seva aposta conceptual és apropar l'horror d'allò més quotidià. Sense estridències. Sense escenificacions d'impacte. Sense espectacle. I així és com aconsegueix comprometre'ns des del primer minut, i estomacar-nos en el més profund del subconscient; per explicar-nos que practicar la memòria és un exercici de coratge i d'honestedat, no pas de rancor. I aquí és on la lliçó d'*Ausencias* va directa a l'estómac, al cervell i al cor.

Una platja en blanc i negre. Dos cossos tombats en lluna de mel. Una platja en color. Aigua. Sorra.
Absències.